

намъбри поне нѣколко думы отъ графиницѣ до него, срѣщна въ пѣтечкѣ на крайбрѣжіега единъ дребенъ и съ отсоченъ тѣрбухъ челоуѣкъ, тѣй като халосанъ, и му си стори че го познаваше. А той бѣ Нѣмецътъ Меркрафъ, старъ докторъ и твърдѣ ближенъ пріятель на графиницѣ, който, като позна Волскаго, когото бѣ виждалъ много пѣтя у Графинины въ Парижъ, взрѣлъ се въ него. Волскый ся завтече и безъ всяко друго прѣдисловіе извика :

Дѣ е тя.

Пріятелю, казва му докторътъ, като го хванъ за ракъ, видѣхъ графиницѣ прѣди да трѣгне, и ми заповѣда да ти обадиъ нѣщо серіозно. Но то е работа за коѣто не може да ся говори тука на пѣтьтъ. За туй, молиъ ти ся, да идемъ, ако щешъ, въ гостилницѣтъ, дѣто можемъ да си поприказваме колкото щемъ.

Въ пѣтьтъ, като вървѣхъ, докторътъ му посочи Островътъ на Ладитъ и, — коя е там оонази статуя? казва му, смѣящецъ ся сардонически. . . . тамъ дѣто е кѣдѣ Островътъ? . . .“

— Тя е статуята на Жанъ Жакъ Руссо.